

IIBDIS

We know
books

Conținutul prezentei cărți este adunat de Părintele Arhimandrit **Serafim Popescu** - mare duhovnic, om smerit, bun, blând, binevoitor, alinând suferințele multor suflete necăjite - unul dintre primii viețuitori, împreună cu Părintele Arsenie Boca, ai Sfintei Mănăstiri Brâncoveanu de

la Sâmbăta de Sus, stareț între anii 1949-1955.

Născut la 27 Octombrie 1912, trece la cele veșnice la 22 Decembrie 1990.

„Ori te-or asculta, ori nu, tu, fiul omului, să nu te temi de ei și de vorbele lor să nu te sperii; deși ei vor fi pentru tine spini și ciulini, ai să trăiești între ei, ca între scorpii; să nu te temi de vorbele lor, să nu te sperii, ci să le spui cuvintele Mele, ori te-ar asculta, ori nu te-ar asculta“ (Iezechiel 2, 3-7).

Trădarea misiunii preotului sau chiar și nu-mai împlinirea ei cu nepăsare (Ieremia 8, 11), îți pune asupra ta sângele oamenilor care mor pedepsiți cu dreptate pentru păcatele lor, dar cu ei te pierzi și tu. *„Iar dacă tu ai prevenit un păcătos să se abată de la calea lui și el nu s-a abătut, atunci el va muri pentru păcatele lui, iar tu îți-ai mântuit viața“.* (Iezechiel 33, 9)

Cine are minte, să ia aminte!

Din învățăturile
Părintelui **ARSENIE BOCA**

TALANȚII ÎMPĂRĂȚIEI

Tipărită cu binecuvântarea
Preasfântului **CALINIC**
Episcopul Argeșului

Ediția a II-a revizuită
© Copyright: Ieromonahul Teognost și Editura
„Credința strămoșească” 2009

ISBN 973-8256-17-8

dincioasă care venea pe drum nu a început slujba la 8⁰⁰, ca de obicei, ci la 9⁰⁰, după ce a ajuns aceasta.

- Părintele Savian Bunescu a zis la 9⁰⁰ seara: Nu o mai ține de vorbă pe credincioasa aceasta că acum pierde ultima cursă. Iar Părintele Arsenie a zis: Îi vine altă mașină. Și a venit.

- Părintele Arsenie s-a întâlnit cu Iisus în gară în chipul săracului care plângea, tremurând de frig...

- În Hațeg a suferit mult.

- Cel cu un talant din Sfânta Evanghelie are numai botezul și talantul lui i se va da celor fără botez, dar cu fapte.

Clopotnița bisericii de la Drăgănescu-București, având ca stâlpi de susținere „Coloana infinită” a lui Brâncuși

Cuprins

Prefață.....	5
Un grăunte de credință.....	14
Descoperire în vis.....	18
O minune furată.....	20
Sfântul Ioan Botezătorul, capătul proorocilor.....	22
Botezul lui Iisus.....	25
Taina lui Ilie și Ioan Botezătorul.....	29
Ilie - Proorocul de foc.....	33
Împărăția aruncată.....	35
Piatra unghiulară.....	38
Ispititorii cu dajdia.....	41
Era creștină.....	47
De Sfinții Apostoli Petru și Pavel.....	48
Biruința din pustia Carantaniei.....	59
Cearta lui Iisus cu Petru.....	66
Nemărginita iubire.....	69
Amărăciune divină.....	71
Rugăciuni nepotrivite.....	73
Paharul și Botezul.....	76
Nebiruitele arme: postul însoțit de pocăință și rugăciune.....	80
Credința orbilor.....	82
Întrebarea întrebărilor.....	84
Istoria chemărilor.....	89
Dincolo de chip.....	93

Măsurile vremurilor.....	95
Pedeapsa cu lepra.....	100
O minune cu totul anevoie.....	104
Marginea răbdării omenești.....	106
Mărturia unui ateu.....	107
Floriile.....	111
Tristețea Împăratului.....	114
Semne de sfârșit de „Sâmbătă“.....	117
Talanții Împărăției.....	121
Un destin înțeles.....	125
În conflict cu idealul.....	134
Respiși, chemați și trimiși.....	137
Prietenul păcătoșilor.....	142
Condițiile uceniciei.....	143
Iisus, motivul revoluției ultime.....	145
Taina răbdării.....	148
Crinii pustiei.....	151
Nepăsare absolută, primejdie infinită.....	153
Semănătorul.....	162
Despre copiii lepădați.....	167
Despre durerile oamenilor.....	170
Păstorii și oile.....	177
Ce să cerem de la Dumnezeu.....	185
Despre îngustimi și Creștinism. Sectarismul.....	187
Lupta dintre ateism și creștinism.....	192
Cuvinte ale Părintelui Arsenie Boca spuse la Biserica Drăgănescu-București.....	206
Alte cuvinte ale Părintelui Arsenie spuse la Biserică Drăgănescu-București.....	215

Un grăunte de credință⁴

Religia se întemeiază pe grăuntele de credință, iar credința este factorul sau darul pe care avem clădită sau nu mântuirea.

Cu credința cât un grăunte de muștar sunt posibile fapte mai presus de obișnuit. Dar de vreme ce faptele acestea nu se văd, se poate deduce slaba noastră religie, întrucât religia însemnează legătura omului cu Dumnezeu.

Noi așteptăm să avem o religie rațională, așteptăm să cunoaștem cu măsurile noastre, ca apoi să-I acordăm lui Dumnezeu creditul sau credința. Rațiunea, după cum s-a văzut, nu poate oferi omului certitudinea aceasta, deși la obârșiile încercărilor ei tot o credință o determină. De aceea scade credința.

Iisus răspunde odată ucenicilor Săi care-I „*cereau mai multă credință*” cam așa: să înceapă prin a crede că au credință și vor sfârși prin a avea de fapt. Și lemnele „vor asculta”.

Este drept că nu e în natura omului - așa cum a răspuns - ca să mute munții numai cu cuvântul, îi mută uneori cu munca, dar extraordinarul este când îi mută cu puterea lui Dumnezeu. „*Că oricine nu se va îndoi în inima sa, ci va crede ce va zice, se va face și va fi*

⁴ Luca 17, 5-6.

orice lucru va zice. De aceea vă zic vouă: orice cereți, rugându-vă, să credeți că le-ați și luat și le veți avea” (Marcu 11, 23-24). Aceasta este credința cât un grăunte de muștar.

Aceasta ne-ar da să bănuim că, la temperaturile la care se alege aurul ființei noastre de zgura ei, în firea noastră apare modul divin de a fi, de a voi și de a gândi.

Se știe că gândirea lui Dumnezeu și voința Lui este creatoare a realității; credinciosul în Dumnezeu depășește limitele omului (obișnuit) - care este creator numai în ordinea conceptelor și nu intervine, ca Dumnezeu, în ordinea realului.

Grăuntele de credință este, de fapt, grăuntele de comuniune în care suntem cu Dumnezeu. Este același grăunte numit pe alocuri de Iisus: comoara îngropată în țarină, mărgăritarul de mult preț, sămânța cea căzută în pământ bun, aluatul care dospește toată frământătura, împărăția cerurilor ascunsă înlăuntrul nostru etc. Cu un cuvânt, este locuirea mai presus de cuvânt a lui Dumnezeu în firea omenească.

Această locuire în om a Sfintei Treimi, într-o nevăzută kenoză⁵, este vădită de semnele inevitabile

⁵ Kenoză - În greacă kenosis înseamnă deșertare, condiție de smerire, de umilire; starea de «deșertare» sau de «golire» prin care Fiul lui Dumnezeu care este iubire devine părtaș la condiția omului: de păcătos și de muritor (Evrei 2,9), pentru a-i da acestuia posibilitatea de a trece spre Dumnezeu. (Preot prof. dr. Ion Bria - Dicționar de teologie ortodoxă, ed. I.B.M. al B.O.R., 1994).

ale botezului și ale credinței: „*Mergeți în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la toată făptura. Cine va crede și se va boteza, se va mântui, cine nu va crede, se va osândi. Iar celor ce vor crede le vor urma aceste semne: întru numele Meu draci vor scoate, în limbă nouă vor grăi, șerpui vor lua în mână, chiar ceva de moarte de vor bea nu-i va vătăma pe ei, pe cei bolnavi mâinile își vor pune și bine le va fi*” (Marcu 16, 15-18).

Este, deci, o credință în numele Evangheliei, propovăduită în numele botezului primit, credința din credință, credința din Duhul Sfânt, credința în Iisus, credința în Dumnezeu. Credința la măsura de fapt nu crește decât în fapte la măsura credinței. Dumnezeu nu ne cere minuni. Acelea le face El.

Dacă lucrurile stau așa, de ce așa puțină credință pe pământ?

Mai întâi nu știu dacă este chiar puțină. O explicație este că prea puține vieți se predau lui Dumnezeu, puțini oameni Îi acordă stăpânirea absolută asupra vieții lor, și nu de frica înșelăciunilor ci oprîți de amăgirea iubirii de sine, care crește ca o pălămidă în aria vieții.

Credința este un risc împotriva rațiunii, împotriva vieții, împotriva limitelor omenești, câteodată și împotriva normalului. De aceea Sfinții se și fereau de a face minuni, deși în multe cazuri (facerea de minuni) era doar dovada iubirii de oameni și alinarea suferinței omenești. Dar ca unii ce trăiau în credință, nu mai vorbeau de credință.

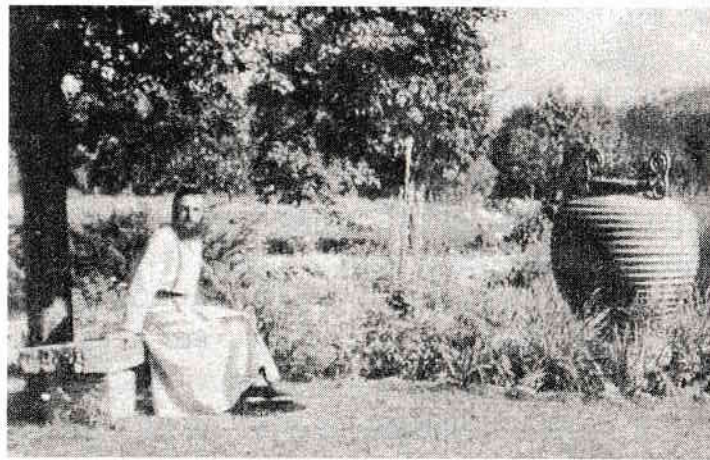
Sfinții ne-au dezvelit taina grăuntelui de muștar:

cât ascuți tu de Dumnezeu, atât ascultă și Dumnezeu de tine. Cine ascultă de Dumnezeu, de acela ascultă și munții și fiarele și toată natura.

Credința este un factor de purificare. Se bagă credinței o vină că este numai o chestiune de sentiment, de inimă. Cei ce o au, însă, mărturisesc că omul, acum, înțelege pe un alt plan de existență și viață, decât înțelegea înainte de a crede. Schimbi multe lucruri pe pământ și cu inima, dar pe tine însuți te schimbi cu toate însușirile tale de om.

«- Numai slabii și neputincioșii cred, spun unii necredincioși.

- Dar de ce nu fac, ei, „înțelepții” și „puternicii” (acestei lumi) faptele credinței?»

*Părintele Arsenie în minunata curte
a Mănăstirii Brâncoveanu*

Descoperire în vis⁶

Evangelistul Matei scriind Evanghelia sa pentru evrei are scopul de a dovedi că Iisus este Mesia cel așteptat și făgăduit de Prooroci. Drept aceea aduce dovada istorică, înșirând de 3 ori 14 neamuri de la Avraam până la Iisus, între care de 2 ori 14 de la David. Deci Iisus este Fiul lui Avraam, e Fiul lui David.

Tot acum se împlineau cele 70 de săptămâni de ani de la Daniil, tot acum se împlineau toate proorociile. *„Iar când a venit plinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, ca pe cei de sub Lege să-i răscumpere, ca să dobândească înfierea”* (Galateni 4, 4-5).

Acum s-a împlinit și proorocia făcută de Ieremia: *„Până când te vei întoarce fată fără de cinste? Că au făcut Domnul mântuire spre sădire nouă, întru mântuire vor umbla împrejur oamenii”* (Ieremia 31,22⁷).

Iisus, Fiul lui Dumnezeu, S-a născut înainte de veci, fără mamă, din Tatăl, iar acum se naște în veac, fără Tată, din mamă. Erau însă oarecare dispoziții aspre ale Legii. Legea nu prevedea această unică naștere, decât că tot primul născut era închinat Domnului, întrucât unul din primii născuți putea să fie Mesia.

⁶ Matei 1, 18-25.

⁷ Vezi Biblia, ediția din 1914.

Legea nu-I prevedea nașterea mai presus de fire. Deci, ca să nu se întâmple neorânduieii, neorânduiele erau pedepsite cu moartea. Orice fată necăsătorită care năștea un prunc era ucisă cu pietre înaintea casei tatălui său. Dacă Sfânta Fecioară nu ar fi fost logodită cu bătrânul Iosif, la fel ar fi pățit.

Dar Iosif, logodnicul Mariei, nu știa de Buna Vestire. Deci, după ce a stat Maria la Elisabeta „ca la trei luni”, când s-a întors acasă sarcina se observa. Bătrânul Iosif, știindu-se neprihănit, era într-o mare cumpănă: să o mai ia de nevastă sau să o părăsească, să fie ucisă cu pietre? Deci, se gândea să desfacă logodna și, pe ascuns, să o lase în voia sorții.

Chiar dacă Fecioara Maria l-ar fi lămurit, poate că tot nelămurit ar fi rămas, de aceea a intervenit Providența. Îngerul Domnului i s-a arătat lui Iosif în vis, zicându-i: *„Nu te teme a lua pe Maria”* sub scutul tău, și a o face să fie socotită de lume *„nevasta ta”*, pentru că sarcina sa nu este de la vreun bărbat, ci *„de la Duhul Sfânt”*, sarcina aceasta nu îți este spre rușine, ci spre cinste. Tu ai menirea să o aperi de asprimea Legii scăpând-o de la moarte. Tu ai menirea să scapi Pruncul ce se va naște, și de asprimea tiranului care va umbla să-L omoare! Tu ai menirea să fii ocrotitorul Aceluia, Căruia îi vei pune numele Iisus, care se tâlcuiește Mântuitor, fiindcă El va mântui pe popor de păcatele sale!

Nașterea Pruncului din Fecioară este împlinirea proorociei făcute de Isaia: *„Iată Fecioara va lua în pântece și va naște Fiu, și-I vei pune numele Ema-*

nuil", care se tâlcuiește și care corespunde misiunii Lui în lume, adică: „Dumnezeu cu noi”. Adică Dumnezeu ia chip de om adevărat ca să poată vorbi și suferi la rând cu oamenii, să petreacă între oameni, ca om, deși El este și Dumnezeu adevărat.

† † †

Iată un vis revelatoriu, care l-a liniștit pe Iosif și i-a dat curajul tuturor ostenelilor viitoare, pe care avea să le facă și pentru care Biserica l-a cinstit printre Sfinți. Iată una dintre cele mai fericite treziri din somnul îndoielilor.

O minune furată⁸

Iisus era chemat de durerea unui tată, ca să întoarcă la viață o copilă de 12 ani.

Mântuitorul iubea copiii, de aceea mergea la ei cu durerea iubirii. Totuși o femeie bolnavă l-a mai zăbovit, ba chiar l-a furat pe drum.

Stăruim puțin asupra acestui furt, unic în viața lui Iisus.

Oare de unde știa femeia aceasta că atingându-se, chiar pe furiș, de marginea hainei lui Iisus se va tămădui? O știa din credință și femeia nu s-a înșelat. Deși puterea de tămăduire era de natură duhovnicească, totuși bolnava a furat-o printr-o atingere materială.

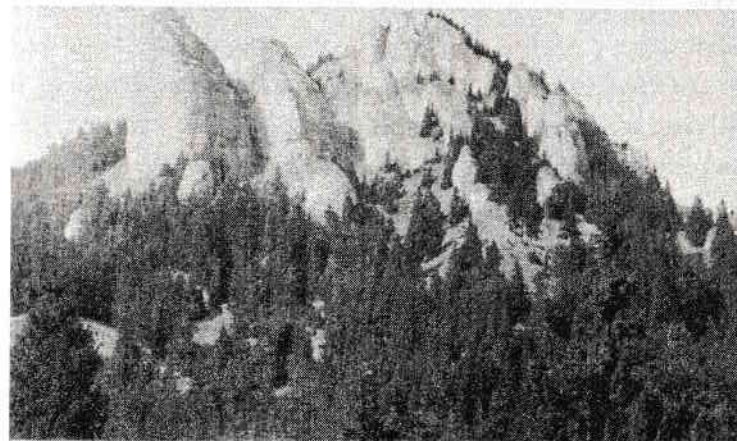
⁸ Luca 8, 41-48.

Sluga sutașului⁹ este un caz de tămăduire de la distanță, prin credință, adusă de (cele) două delegații (trimise de sutaș) și e pur duhovnicească.

Iisus „a simțit puterea care a ieșit din El”. Aceasta înseamnă că boala a încetat, îndată ce organismul s-a refăcut la plinătatea lui spirituală.

Sfințenia e o energie, păcătoșenia e o degradare. Una reface organismul, alta îl dărâamă. Dărâmarea se oprește îndată ce organismul împrumută, sau chiar fură, pe firul credinței acea energie rară a sfințeniei.

Iisus, însă, a vrut să dea pe față credința femeii și sigur că a privit cu dragoste acest furt original.

*Munții noștri aur poartă, iar noi...
uitând de Dumnezeu, tot cerșim din poartă-n poartă
pe la „marii împărați”*

⁹ Luca 7, 2-10.

Sfântul Ioan Botezătorul, capătul proorocilor Vechiului Testament

Ioan era ultima solie pe care a trimis-o Dumnezeu lui Israil. El avea o misiune, ca să-L anunțe pe Mesia, Iisus, și să-I netezească înainte calea spre inima lui Israel (Ioan 1, 6-23).

Cum Ioan a mers înaintea Domnului „în duhul și puterea lui Ilie” - cel mai mâniș Proroc - se înțelege dintr-o dată și asprimea lui sălbatică împotriva păcatelor.

«Dumnezeu nu trimite soli pentru a-i linguși pe păcătoși, soli de pace ca să-i legene pe oamenii răi într-o siguranță de pace cu Dumnezeu. El pune poveri grele pe conștiința făcătorului de rele, și-i străpunge sufletul cu săgețile remușcărilor. Trimișii lui Dumnezeu aduc la cunoștința păcătosului judecările Lui îngrozitoare, ca să adâncească simțul stării lor nevoiașe, ca să le scoată din adâncul inimii strigătul: „Ce să facem să ne mântuim?”. Atunci, mâna care ți-a umilit fruntea până în țărână ridică pe cel pocăit și glasul care a muștrat păcatul și a făcut de rușine îngâmfarea și ambiția întreabă cu cea mai duioasă iubire: „Ce dorești să fac pentru tine?”».

Ura împotriva Romei era la culmea mocnirii. În pustia Iordanului Ioan striga răspicat și plin de nădejde: „Pocăiți-vă, căci s-a apropiat Împărăția Cerurilor”.

*Sfântul Ioan Botezătorul,
capătul proorocilor Vechiului Testament*

„S-a apropiat”!!! Până atunci, Proorocii o prevesteau ca pe un fapt al viitorului îndepărtat, iar acum Împărăția Mesianică era înaintea porților.